

Igualment serà mort en Jacob, ben aviat, del tot mort, per fi, i caldrà introduir-vos en la seva vida, de manera imperceptible, que no sigui una irrupció i que no comporti cap trambals. No cal ser brusc amb les vides, no cal.

Per començar, ¿qui sou vosaltres?

Haurà de quedar clar ben aviat, i qui soc jo. Dir qui sou vosaltres i dir qui soc jo i dir qui és en Jacob, sense ordre clar o en un clar desordre, escrivint molt i esborrant molt. Quedarà el caos com a record de la impossibilitat d'ordenar i aquest reguitzell de detalls que fan llum i foscor.

Si un dia improbable m'arribeu a llegir, sense que us calgui travessar els límits de la comprensió notareu, això és segur, que us odio amb totes les meves forces i amb tot l'odi que en Jacob mai no va sentir. Si m'arribeu a llegir voldrà dir que he arribat al final i ja no hi podré fer res, contra els errors i les imprecisions i els fils enredats. El text ja serà clos i res més no s'hi

rectificarà ni s'hi afegirà. Us dic per endavant que hi haurà coses, instants, moviments, paraules que repeteixo un i altre cop i no són més que el rastre deixat pels diversos intents fallits de fer-me intel·ligible i que prefereixo no ocultar. Parlaré, repetidament, d'ancespres i de forns i fleques i pastisseries i llençols. I d'una balena. I de la culpa i del passat i de cossos i d'uns quants successos escollits. Del plor, de la platja i del cos que s'enfonsa i de la casa. De paraules que taquen i de taques que es fan paraules. Em faré patètic a voltes, m'allargaré o no diré prou llargament el que vull dir de Macbeth i Lady Macbeth, una mica de cada. De llibres, parlaré, que mai no acabo i mai no s'acaben perquè una frase de sobte ho diu tot i la resta ja no importa i es repeteix la frase i ja està bé així. Del primer i el darrer dia de l'escola general, bàsica i obligatòria d'en Jacob, parlaré. D'en Jacob a l'escola i de la casa d'en Jacob i de coses d'en Jacob amb mi. En Jacob que fuig de l'escola, que és de vosaltres. I quin error! En Jacob que, amb mi, per entendre-us, s'identifica amb vosaltres en explicar-me els seus dies de fugida. I jo que mato. Jo.

Hi surt en Jacob, doncs, al llibre, i hi surto jo també, que, al capdavant, escric en primera persona i algun jo haig de tenir. Però de mi intentaré dir-ne el mínim i no ho aconseguiré. Com de vosaltres, odiats, en el fons intentaré no dir-ne gaire. De vosaltres, no us espanteu, tampoc en dic gran cosa perquè em feu

fàstic, ¿sabeu? I per això no us vull dedicar el meu temps.

Així, afirmo que tot el món d'en Jacob que s'esdevé fora de la ciutat de Barcelona el recullo amb la vaguetat de les inicials que sovint es dona a les literatures de totes les llengües i temps. Per entendre'ns: del comte P a la ciutat imperial de Q quan el riu R es va desbordar. I a més, procuraré que les inicials no siguin les inicials veritables de cap lloc ni cosa ni persona, però sobretot de llocs. Dic llocs perquè aquest recurs abundarà sobretot quan de llocs es tracta, més que no pas de persones, perquè de persones només sortim, com qui diu, ell i jo.

I ella, és clar.

Ella.

I creieu-me quan us dic que el que procuro en aquesta escriptura és l'absoluta claredat.

Ella, és clar.

Em fumo un cigarro i em miro la cendra al cendrer tan bonica, no com els filtres groguencs i molls i esclafats. Així retardo el moment de... ¿de què? De recordar, de seguir recordant i a mesura que apareixen els records esborrar-los, fer com si els esborrés de la memòria, com si fregués fort les paraules que damunt del paper els diuen, els fan presents, quasi tangibles.

No sé en quin temps visc, si en el temps dels records o en el temps en què els recordo. Tant de temps passat i tan breu i concentrat i sense retrobar-lo.

Tot hauria sigut tan fàcil si en Jacob s'hagués pogut quedar amb ella, feliç, sense gota de resignació, assumint plenament tot el que ser ella impliqués, perquè als sis anys ho sabia, estranyament, que el patiment no li havia de venir de ser ella, sinó de la representació que d'ella us fèieu vosaltres.

Tant de temps enrere, ja. I en Jacob que assumeix que és ella i ens quedem tots tan feliços i la vida és di-

ferent i jo no acabo aquí, en aquestes pàgines, parlant d'aquestes coses. Però hauria sigut demanar-li massa, em sembla. Ho va fer prou bé al capdavall.

No ho supero.

M'adono que necessito consol en aquestes hores, encara, perquè no n'he tingut prou o no n'he tingut gens. Són tan estranyes, aquestes hores! Només jo les he viscudes i em sembla que el consol només el puc trobar en mi mateix.

Estic sol.

Em sento mort i només quan escric em fa la impressió de ser viu. I com em costa de posar en moviment els instants paralyzats d'una vida! Deu ser el que tenen en comú totes les coses que són records i s'estan quietes, que costa moure-les.

No ho sé, com m'ho faré. Em sembla que quan no sàpiga seguir recorreré al mar, que si no ha d'aclarir res, almenys es deixa contemplar. No, no podré recórrer al mar tan fàcilment. Hauré de recórrer als cels. Pintaré els cels, pintaré la llum i després aniré per feina, recordaré les escenes que no vull dir i les escriuré per, si hi ha sort, desprendre-me'n per sempre.

No. No ho aconseguiré amb paraules. Em temo que no hi ha pitjor amagatall en aquest món que les paraules que volent fer sentit se'n buiden i volent amagar delaten.

El que hauria de fer seria parlar només d'ell i de l'amor. Tant de bo pogués. Però l'odi que us tinc em

venç. En Jacob no us va odiar, ho heu de saber, perquè mai no va confondre, amb una clarividència astoradora que no li serviria de res, l'odi amb la por. No us va odiar perquè li feieu por i no va dissimular la por amb l'odi com fem més o menys tots per sobreviure. I tota la vida li va fer por. Tanta por li feieu que més li hauria valgut confondre-la com tots amb l'odi. Potser, només potser.

M'imagino esbatussant-me amb vosaltres sense por de rebre. De fet, rebent molt, sentint el contacte d'una pell i una carn contra una altra, d'una respiració propera que s'intercanvia, i n'hi ha un que colpeja i respira prop del meu nas i jo rebo i respiro l'aire que ell ha inhalat i exhalat. Una cosa així, m'imagino, amb el goig de sentir que tinc als pulmons l'aire que dins d'uns altres pulmons ha estat. Els pulmons vius, respirant. M'esbatussaria i seria així de bonic i d'intens. Un puny que m'esclafa una galta i la meva alenada que el penetra fins a estremir-li els alvèols.

Si pogués esbatussar-me amb en Jacob com en un joc... Un cop, una alenada, un cop, una altra alenada, i en Jacob que de sobte es treu la roba, tota la roba. I és que som davant del mar, sota el cel, i en Jacob es posa a córrer fent saltironar les natges magres d'etern adolescent esprimatxat per llançar-se a l'aigua i jugar-hi i riure.